

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 18 lutego 2026 r.
(OR. en)**

2025/0322(COD)

PE-CONS 56/25

**POLCOM 348
COMER 160
COLAC 189
AGRI 628
CODEC 1862**

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
wprowadzające dwustronne klauzule ochronne przewidziane w Umowie
o partnerstwie UE–Mercosur oraz w Umowie przejściowej w sprawie
handlu UE–Mercosur w odniesieniu do produktów rolnych**

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/...

z dnia ...

wprowadzające dwustronne klauzule ochronne
przewidziane w Umowie o partnerstwie UE-Mercosur oraz
w Umowie przejściowej w sprawie handlu UE–Mercosur w odniesieniu do produktów rolnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą¹,

¹ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o partnerstwie UE–Mercosur (zwana dalej „umową o partnerstwie”) oraz umowa przejściowa w sprawie handlu UE–Mercosur (zwana dalej „umową przejściową w sprawie handlu”) przyznają produktom pochodzącym z państw Mercosur lub przeznaczonym na ich terytorium preferencyjne traktowanie oraz zawierają dwustronne klauzule ochronne dotyczące tymczasowego wycofania preferencji taryfowych. Szczególny charakter niektórych produktów rolnych objętych tymi umowami (zwanymi dalej „umowami”), a także niekorzystna sytuacja regionów najbardziej oddalonych Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wymagają przepisów *ad hoc*.
- (2) Umowa o partnerstwie i umowa przejściowa w sprawie handlu mają na celu ochronę unijnych producentów produktów wrażliwych w sektorze rolnym przez ograniczenie preferencji do kontyngentów taryfowych.
- (3) Unia zachowuje prawo do wprowadzenia ogólnych środków ochronnych zgodnie z Porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych, umową o partnerstwie i umową przejściową w sprawie handlu.
- (4) Unia jest zdecydowana szybko i skutecznie skorzystać z dwustronnych klauzul ochronnych, aby przeciwdziałać ewentualnym negatywnym skutkom obniżek cel na podstawie umowy o partnerstwie i umowy przejściowej w sprawie handlu, w tym w odniesieniu do produktów, których dostęp do rynku jest ograniczony limitami przewidzianymi w kontyngentach taryfowych.
- (5) Konieczne jest ustanowienie procedur w celu zagwarantowania skutecznego wdrażania dwustronnych klauzul ochronnych w odniesieniu do produktów rolnych.

- (6) Opóźnienie w stosowaniu uzasadnionych środków ochronnych mogłoby prowadzić do trudnej do naprawienia szkody dla rolników unijnych w co najmniej jednym państwie członkowskim.
- (7) Należy w związku z tym ustanowić szczegółowe procedury zgodne z umowami w celu zagwarantowania terminowego wdrażania dwustronnych klauzul ochronnych przewidzianych w umowie o partnerstwie i umowie przejściowej w sprawie handlu w odniesieniu do niektórych wrażliwych produktów rolnych.
- (8) Zastosowanie środków ochronnych ma być rozważane jedynie w przypadku, gdy dany produkt jest przedmiotem przywozu do Unii w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej, oraz na takich warunkach, że wyraża poważną szkodę lub grozi wyrządzeniem poważnej szkody producentom unijnym wytwarzającym produkty podobne lub bezpośrednio konkurencyjne. Środki ochronne powinny przyjąć jedną z form, o których mowa w umowach.
- (9) Działania następcze oraz przegląd umowy o partnerstwie i umowy przejściowej w sprawie handlu, prowadzenie dochodzeń, a także – w stosownych przypadkach – wprowadzanie środków ochronnych powinny się odbywać w jak najbardziej przejrzysty sposób.
- (10) Państwa członkowskie powinny informować Komisję o wszelkich tendencjach w przywozie, które mogłyby wymagać wprowadzenia środków ochronnych.
- (11) Kluczowe znaczenie dla ustalenia, czy spełnione są warunki wprowadzenia środków ochronnych, ma wiarygodność statystyki dotyczącej całości przywozu z państw-stron do Unii.

- (12) Ścisłe monitorowanie wszelkich produktów wrażliwych powinno pomóc w terminowym podejmowaniu decyzji dotyczących ewentualnego wszczęcia dochodzenia, a następnie wprowadzenia środków ochronnych. Dlatego też od dnia wejścia w życie umowy o partnerstwie i umowy przejściowej w sprawie handlu Komisja powinna stale i proaktywnie monitorować przywóz wszelkich produktów wrażliwych. Monitorowanie należy rozszerzyć na inne produkty lub sektory, jeśli odnośny przemysł unijny wystąpi z należycie uzasadnionym wnioskiem do Komisji. Co najmniej raz na sześć miesięcy Komisja powinna przedstawiać sprawozdanie z monitorowania zawierające ocenę wpływu przywozu produktów wrażliwych korzystających z preferencyjnego dostępu do rynku na podstawie umów, w tym dane na temat wielkości przywozu i cen importowych w odniesieniu do wszystkich produktów wrażliwych.
- (13) Niezbędne jest także określenie terminów wszczynania dochodzeń i ustalania, czy środki ochronne są odpowiednie, z myślą o zapewnieniu szybkiego dokonywania takich ustaleń, i zwiększeniu w ten sposób pewności prawa dla zainteresowanych podmiotów gospodarczych.
- (14) W krytycznych okolicznościach Komisja powinna szybko wprowadzić środki ochronne.
- (15) Środki ochronne powinny być stosowane wyłącznie w zakresie i okresie niezbędnym do zapobieżenia powstaniu poważnej szkody oraz ułatwienia dostosowania. Należy określić maksymalny okres stosowania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące jego przedłużenia oraz przeglądu takich środków.

- (16) Aby umożliwić dokonanie zmian w załączniku do niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany wykazu produktów wrażliwych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa². W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (17) Wdrażanie dwustronnych klauzul ochronnych oraz wprowadzenie przejrzystych kryteriów dotyczących czasowego zawieszenia preferencji taryfowych przewidzianych w umowach wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych, wprowadzania uprzednich środków nadzoru, kończenia dochodzenia bez wprowadzania środków oraz tymczasowego zawieszania preferencji taryfowych.

² Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinsttit/2016/512/oj.

- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011³.
- (19) W przypadku przyjęcia uprzednich środków nadzoru i tymczasowych środków ochronnych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki tych środków i ich sekwencyjną logikę w odniesieniu do przyjmowania ostatecznych środków ochronnych. W przypadku wprowadzenia ostatecznych środków ochronnych oraz przeglądu takich środków należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (20) Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli – w należycie uzasadnionych przypadkach – opóźnienie we wprowadzeniu tymczasowych środków ochronnych wyrządziłoby trudną do naprawienia szkodę lub w celu zapobieżenia negatywnemu wpływowi zwiększonego przywozu na rynek unijny – gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.
- (21) Należy ustanowić przepisy dotyczące postępowania z informacjami poufnymi w sposób zabezpieczający przed ujawnieniem tajemnic handlowych.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

- (22) Komisja powinna przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące stosowania środków ochronnych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy regulujące wdrażanie dwustronnych klauzul ochronnych zawartych w umowie o partnerstwie UE-Mercosur (zwanej dalej „umową o partnerstwie”) oraz umowie przejściowej w sprawie handlu UE–Mercosur (zwanej dalej „umową przejściową w sprawie handlu”) w odniesieniu do produktów rolnych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „umowa” oznacza umowę przejściową w sprawie handlu oraz po jej wejściu w życie, umowę o partnerstwie;
- 2) „dwustronna klauzula ochronna” oznacza postanowienie odnoszące się do tymczasowego zawieszenia stosowania preferencji taryfowych, które jest określone w rozdziale umowy dotyczącym dwustronnych środków ochronnych;
- 3) „zainteresowane strony” oznaczają strony, których dotyczy przywóz produktu, w tym:
 - a) eksporterów lub zagranicznych producentów lub importerów produktu objętego dochodzeniem, lub stowarzyszenie zawodowe lub gospodarcze, w którym większość stanowią członkowie będący producentami, eksporterami lub importerami danego produktu;
 - b) rząd strony dokonującej wywozu; oraz

- c) producentów produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego na terytorium strony dokonującej przywozu lub stowarzyszenie zawodowe i gospodarcze, którego większość członków produkuje produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny na terytorium strony dokonującej przywozu;
- 4) „przemysł unijny” oznacza unijnych producentów produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego działających na terytorium Unii lub producentów unijnych, których łączna produkcja produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego stanowi zwykle ponad 50 %, a w wyjątkowych okolicznościach nie mniej niż 25 % całkowitej produkcji takiego produktu;
- 5) „poważna szkoda” oznacza istotne ogólne osłabienie pozycji przemysłu unijnego;
- 6) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której wystąpienie jest wyraźnie nieuchronne, w oparciu o fakty, a nie jedynie przypuszczenia, domysły lub odległą możliwość;
- 7) „produkty” oznaczają produkty rolne wymienione w załączniku 1 do Porozumienia WTO w sprawie rolnictwa podlegające zobowiązaniu dotyczącemu obniżania cel zawartemu w dodatku 10- A- 1 (Harmonogram znoszenia cel Unii Europejskiej) do umowy o partnerstwie oraz w dodatku 2-A-1 (Harmonogram znoszenia cel Unii Europejskiej) do umowy przejściowej w sprawie handlu;
- 8) „produkty wrażliwe” oznaczają produkty, o których mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia;

- 9) „produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny” oznacza:
- a) produkt, który jest identyczny, tzn. produkt pod każdym względem taki sam jak produkt objęty postępowaniem;
 - b) produkt, który choć nie jest pod każdym względem taki sam, ma właściwości ściśle zbliżone do cech produktu objętego postępowaniem; lub
 - c) produkt, który bezpośrednio konkuruje na rynku wewnętrznym strony dokonującej przywozu, biorąc pod uwagę jego stopień substytucyjności, podstawowe właściwości fizyczne i specyfikacje techniczne, ostateczne wykorzystanie i sieci dystrybucji;
- powyższa lista czynników nie jest wyczerpująca, a żaden pojedynczy czynnik spośród wymienionych, ani kilka z nich, nie musi stanowić decydującej wskazówki;
- 10) „okres przejściowy” oznacza:
- a) okres 12 lat od dnia wejścia w życie umowy; lub
 - b) w odniesieniu do towarów, w przypadku których harmonogram znoszenia ceł Unii przewiduje zniesienie ceł w ciągu 10 lub więcej lat – okres 18 lat od dnia wejścia w życie umowy;
- 11) „państwo-strona” oznacza Mercosur jako jeden podmiot lub co najmniej jedno z państw Mercosur, które są stronami umowy.

Artykuł 3

Zasady

1. Środek ochronny może zostać wprowadzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w przypadku gdy produkt pochodzący z państwa-strony jest przywożony do Unii:
 - a) w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji lub konsumpcji unijnej; oraz
 - b) na takich warunkach, że może wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu unijnego; oraz
 - c) wzrost przywozu jest wynikiem zobowiązań podjętych w ramach umowy, w tym zmniejszenia lub zniesienia ceł na ten produkt.

2. Środek ochronny może przyjąć jedną z następujących form:
 - a) zawieszenie dalszego obniżenia stawki należności celnej nałożonej na dany produkt, przewidzianego w załączniku 10-A (Harmonogram znoszenia ceł) do umowy o partnerstwie oraz w załączniku 2-A do umowy przejściowej w sprawie handlu z państwem-stroną;

- b) podwyższenie stawki należności celnej nałożonej na dany produkt do poziomu, który nie przekracza niższego z następujących dwóch poziomów:
- (i) stawki należności celnej nałożonej na dany produkt, stosowanej wobec państwa najbardziej uprzywilejowanego, obowiązującej w momencie wprowadzania środka ochronnego; lub
 - (ii) podstawowej stawki należności celnej określonej w załączniku 10-A (Harmonogram znoszenia ceł) do umowy o partnerstwie oraz w załączniku 2-A do umowy przejściowej w sprawie handlu z państwem-stroną.

Artykuł 4

Monitorowanie

1. Komisja stale i proaktywnie monitoruje unijny rynek produktów wrażliwych, zwłaszcza pod kątem tendencji w przywozie i wywozie, zmian w zakresie produkcji i cen, przy wsparciu ze strony ustanowionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 unijnych centrów monitorowania rynków⁴. W tym celu Komisja regularnie współpracuje oraz prowadzi regularną wymianę danych z państwami członkowskimi, Parlamentem Europejskim i przemysłem unijnym.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 | (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/1308/oj>).

2. Komisja szybko ocenia sytuację rynkową na podstawie monitorowania, o którym mowa w ust. 1, ustalając związek między ewentualnym wzrostem przywozu odnośnych produktów wrażliwych a zmianami w zakresie produkcji lub konsumpcji, ceny i udziału w rynku unijnym, a także w zakresie wywozu z Unii.
3. Na należycie uzasadniony wniosek odnośnego przemysłu unijnego Komisja może rozszerzyć zakres monitorowania, o którym mowa w ust. 1, na wszelkie produkty inne niż te, o których mowa w załączniku.
4. Współpraca i wymiana danych odbywają się zarówno wertykalnie – między Komisją a państwami członkowskimi, jak i horyzontalnie – między państwami członkowskimi.
5. Nie później niż miesiąc przed datą wejścia w życie umowy Komisja udostępnia państwom członkowskim parametry techniczne i rodzaje danych, które mogą być monitorowane na rynkach na szczeblu krajowym.
6. Co najmniej raz na sześć miesięcy Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z monitorowania zawierające ocenę wpływu przywozu produktów wrażliwych korzystających z preferencyjnego dostępu do rynku na podstawie umowy. Sprawozdanie to obejmuje rynek unijny oraz, w stosownych przypadkach, również szczególną sytuację w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich.

Artykuł 5

Wszczęcie dochodzenia

1. Komisja wszczyna dochodzenie na wniosek państwa członkowskiego, każdej osoby fizycznej lub prawnej, która występuje w imieniu przemysłu Unii, lub każdego stowarzyszenia niemającego osobowości prawnej, które występuje w imieniu przemysłu unijnego, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu unijnego, ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 7 ust. 5.
2. Wniosek o wszczęcie dochodzenia musi zawierać następujące informacje:
 - a) nazwę i opis danego produktu przywożonego, jego pozycję taryfową i obowiązujące traktowanie taryfowe, a także nazwę i opis produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego;
 - b) nazwy i adresy producentów lub stowarzyszeń składających wniosek, w stosownych przypadkach;
 - c) wykaz wszystkich znanych producentów produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego, jeżeli jest on racjonalnie dostępny;
 - d) wielkość produkcji producentów składających wniosek lub reprezentowanych we wniosku oraz oszacowanie produkcji innych znanych producentów produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego;

- e) tempo i wielkość wzrostu przywozu danego produktu w ujęciu bezwzględnym i względnym, w okresie co najmniej 36 miesięcy przed datą złożenia wniosku o wszczęcie dochodzenia, w odniesieniu do których dostępne są informacje;
 - f) poziom cen importowych w tym samym okresie, jak również cenę produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych oraz
 - g) udział zwiększonego przywozu w rynku krajowym oraz zmiany dotyczące przemysłu unijnego w odniesieniu do poziomu sprzedaży na rynku krajowym, produkcji, zapasów, cen na rynku unijnym, produktywności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysków i strat oraz zatrudnienia, za okres co najmniej 36 miesięcy poprzedzających datę złożenia wniosku, w odniesieniu do których dostępne są informacje.
3. Zakres produktu stanowiącego przedmiot dochodzenia może obejmować jedną lub większą liczbę pozycji taryfowych lub jeden lub większą liczbę podsegmentów jednej lub większej liczby pozycji taryfowych, w zależności od konkretnej sytuacji rynkowej, lub może być zgodny z dowolną segmentacją produktów powszechnie stosowaną w przemyśle unijnym.
4. Dochodzenie można również wszcząć w przypadku gwałtownego wzrostu przywozu skoncentrowanego w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich, pod warunkiem że istnieją wystarczające dowody *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu unijnego, ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 7 ust. 5.

5. Przed wszczęciem dochodzenia Komisja przekazuje państwom członkowskim kopię wniosku o wszczęcie dochodzenia.
6. W przypadku gdy dla Komisji oczywiste jest, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające wszczęcie dochodzenia, Komisja wszczyna dochodzenie oraz publikuje zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia (zwane dalej „zawiadomieniem o wszczęciu”) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Komisja wszczyna dochodzenie w terminie miesiąca od daty otrzymania przez Komisję wniosku zgodnie z ust. 1.
7. Zgodnie z umową zawiadomienie o wszczęciu musi zawierać następujące informacje:
 - a) nazwę wnioskodawcy;
 - b) pełny opis produktu przywożonego objętego dochodzeniem i jego klasyfikację w ramach systemu zharmonizowanego;
 - c) termin składania wniosków o wysłuchanie;
 - d) terminy rejestracji jako zainteresowana strona oraz terminy przedkładania informacji, oświadczeń i innych dokumentów;
 - e) adres, pod którym można uzyskać wgląd do wniosku i innych dokumentów związanych z dochodzeniem;

- f) nazwę, adres i adres e-mail lub numer telefonu lub faksu instytucji, która może udzielić dalszych informacji; oraz
- g) streszczenie faktów stanowiących podstawę wszczęcia dochodzenia, w tym dane dotyczące przywozu, który miał wzrosnąć w ujęciu bezwzględnym lub względnym w stosunku do całkowitej produkcji, oraz analizę sytuacji przemysłu unijnego w oparciu o wszystkie elementy przedstawione we wniosku.

Artykuł 6

Wszczęcie dochodzenia dotyczącego produktów wrażliwych

1. Bez uszczerbku dla art. 5 Komisja niezwłocznie wszczyna dochodzenie dotyczące produktów wrażliwych, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody *prima facie*, uzyskane na przykład w drodze monitorowania i oceny sytuacji rynkowej, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu unijnego, w tym w przypadku gdy może ona być geograficznie skoncentrowana w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich.
2. Komisja bada w pierwszej kolejności, czy dowody *prima facie*, o których mowa w ust. 1, istnieją w przypadkach gwałtownego wzrostu przywozu lub spadku cen, gdy zjawiska te są skoncentrowane w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich, lub w przypadku, gdy występuje gwałtowny wzrost przywozu lub spadek ceny produktu, a unijni producenci produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych mają siedzibę głównie w jednym państwie członkowskim lub kilku państwach członkowskich.

3. W przypadku braku przeciwnych wskazań Komisja traktuje, co do zasady, wzrost wielkości przywozu danego produktu z państwa-strony na warunkach preferencyjnych o ponad 5 % w porównaniu do średniej z trzech lat jako dowód *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu unijnego, jeżeli jednocześnie, w oparciu o dostępne dane, średnia cena importowa dla tego przywozu z państwa-strony jest, co do zasady, o co najmniej 5 % niższa niż odpowiednia średnia cena krajowa produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych w tym samym okresie.
4. W przypadku braku przeciwnych wskazań Komisja traktuje, co do zasady, spadek średniej ceny importowej danego produktu przywożonego do Unii na warunkach preferencyjnych z państwa-strony o ponad 5 % w porównaniu do średniej z trzech lat jako dowód *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu unijnego, jeżeli jednocześnie, w oparciu o dostępne dane, średnia cena importowa tego produktu z państwa-strony jest, co do zasady, o co najmniej 5 % niższa niż odpowiednia średnia cena krajowa produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych w tym samym okresie.
5. Przy ustalaniu dowodów *prima facie* poważnej szkody Komisja nie ogranicza się do progów ilościowych określonych w niniejszym artykule. Wyraźne oznaki pogorszenia się sytuacji gospodarczej przemysłu w całej Unii lub na szczeblu państw członkowskich, w tym utrzymujące się spadki cen krajowych, mogą być wystarczające do wykazania dowodów *prima facie* poważnej szkody i mogą uzasadniać wszczęcie dochodzenia.

Artykuł 7
Prowadzenie dochodzenia

1. Po opublikowaniu zawiadomienia o wszczęciu zgodnie z art. 5 ust. 6 i 7, Komisja wszczyna dochodzenie.
2. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu spełnienia takiego żądania. Jeżeli informacje, których dotyczy żądanie, są przedmiotem ogólnego zainteresowania i nie są poufne w rozumieniu art. 13, dodaje się je do dokumentów niepoufnych zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.
3. Dochodzenie zostaje zakończone w miarę możliwości w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym zawiadomienie o wszczęciu zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Termin ten może zostać przedłużony o kolejne trzy miesiące w przypadku zaistnienia wyjątkowych okoliczności, takich jak udział nadzwyczaj dużej liczby zainteresowanych stron lub złożona sytuacja rynkowa. Komisja powiadamia wszystkie zainteresowane strony o każdym takim przedłużeniu terminu, wyjaśniając jego przyczyny. W przypadku gdy dochodzenie dotyczy produktów wrażliwych, Komisja kończy je jak najszybciej, tak by podjąć ostateczną decyzję w terminie czterech miesięcy od daty opublikowania zawiadomienia o wszczęciu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
4. Komisja dąży do uzyskania wszelkich informacji, które uważa za niezbędne, aby ustalić zaistnienie warunków określonych w art. 3 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, weryfikuje te informacje.

5. Komisja ocenia wszystkie istotne wskaźniki gospodarcze oraz obiektywne i wymierne czynniki wpływające na sytuację przemysłu unijnego, w szczególności stopę i wielkość wzrostu przywozu danego produktu w ujęciu bezwzględnym i względnym, udział zwiększonego przywozu w rynku krajowym, a także zmiany dotyczące przemysłu unijnego w odniesieniu do poziomu sprzedaży, w tym cen, produkcji, produktywności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysków i strat oraz zatrudnienia. Lista ta nie jest wyczerpująca, a w celu ustalenia zaistnienia poważnej szkody lub groźby poważnej szkody Komisja może wziąć pod uwagę również inne istotne czynniki, takie jak zapasy, zwrot zainwestowanego kapitału, przepływy pieniężne, udziały w rynku oraz inne czynniki, które wyrządzają lub mogły wyrządzić poważną szkodę lub groźbę wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu unijnego.
6. Zainteresowane strony, które przekazały informacje zgodnie z art. 5 ust. 7 lit. d), oraz przedstawiciele państwa-strony mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje otrzymane przez Komisję w związku z dochodzeniem, inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Unii lub organy państw członkowskich, pod warunkiem że takie informacje są istotne dla przedstawienia ich sprawy, nie są poufne w rozumieniu art. 13 oraz są wykorzystywane przez Komisję w ramach dochodzenia. Zainteresowane strony mogą również przedstawić swoje opinie na temat takich informacji. Komisja uwzględni te opinie, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody *prima facie* na ich poparcie.

7. Komisja zapewnia, aby wszystkie dane i statystyki wykorzystywane w ramach dochodzenia były reprezentatywne, dostępne, zrozumiałe, przejrzyste i możliwe do zweryfikowania.
8. Gdy tylko zostaną stworzone niezbędne warunki techniczne, Komisja zapewni chroniony hasłem dostęp online do informacji niepoufnych (zwany dalej „platformą internetową”), którą będzie zarządzać i poprzez którą będą rozpowszechniane wszystkie istotne informacje, które nie są poufne w rozumieniu art. 13. Dostępu do platformy internetowej udziela się zainteresowanym stronom, państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu.
9. Komisja wysłuchuje zainteresowanych stron, w szczególności w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wykazały, że wynik dochodzenia może wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania. Jeżeli istnieją ku temu szczególne powody, Komisja ponownie wysłuchuje zainteresowane strony.
10. Komisja ułatwia dostęp do dochodzenia zróżnicowanym i rozczłonkowanym sektorom przemysłu, składającym się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (zwanymi dalej „MŚP”), za pośrednictwem wyspecjalizowanego punktu pomocy dla MŚP, na przykład przez podnoszenie ich poziomu wiedzy, udzielanie ogólnych informacji i wyjaśnień na temat procedur oraz sposobu składania wniosków, wydawanie standardowych kwestionariuszy we wszystkich językach urzędowych Unii oraz odpowiadanie na pytania ogólne, nie dotyczące konkretnych spraw. Punkt pomocy dla MŚP udostępnia standardowe formularze statystyczne, które należy przedkładać do celów wykazania zdolności procesowej, oraz kwestionariusze.

11. W przypadku niedostarczenia informacji w terminie wskazanym przez Komisję lub gdy dochodzenie jest znacząco utrudnione, Komisja może podjąć decyzję na podstawie dostępnych faktów. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że którakolwiek z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, nie uwzględni takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.
12. Komisja ustanawia biuro rzecznika praw stron w postępowaniach, którego uprawnienia i zakres odpowiedzialności zostają określone w mandacie przyjętym przez Komisję i który gwarantuje skuteczne korzystanie z praw procesowych przez zainteresowane strony.
13. Komisja powiadamia na piśmie państwo-stronę o wszczęciu dochodzenia.

Artykuł 8

Uprzednie środki nadzoru

1. Komisja może przyjąć uprzednie środki nadzoru w odniesieniu do przywozu produktu z państwa-strony, w przypadku gdy tendencje w przywozie tego produktu mają taki charakter, że mogłyby spowodować jedną z sytuacji, o których mowa w art. 3, 5 i 6. Te uprzednie środki nadzoru przyjmuje się w drodze aktów wykonawczych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

2. Uprzednie środki nadzoru są ważne przez czas określony. O ile nie przewidziano inaczej, ważność tych środków wygasa wraz z końcem drugiego sześciomiesięcznego okresu następującego po pierwszym sześciomiesięcznym okresie liczonym od dnia ich wprowadzenia.

Artykuł 9

Wprowadzenie tymczasowych środków ochronnych

1. Komisja przyjmuje tymczasowe środki ochronne w krytycznych okolicznościach, w przypadku gdy opóźnienie może wyrządzić trudną do naprawienia szkodę, a przez to konieczne jest podjęcie natychmiastowych działań, stosownie do swoich wstępnych ustaleń w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 7 ust. 5, zgodnie z którymi istnieją wystarczające dowody *prima facie* na to, że produkt pochodzący z danego państwa-strony jest przywożony:
 - a) w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej; oraz
 - b) na takich warunkach, że może wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu unijnego; oraz
 - c) wzrost przywozu jest wynikiem zmniejszenia lub zniesienia cła na ten produkt.
2. Te tymczasowe środki ochronne przyjmuje się w drodze aktów wykonawczych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

3. W przypadku produktów wrażliwych tymczasowe środki ochronne przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 4, niezwłocznie, a w każdym razie w terminie nie dłuższym niż 21 dni od wszczęcia dochodzenia, aby uniknąć trudnych do naprawienia szkód dla przemysłu unijnego, w tym w przypadku gdy takie szkody mogą być skoncentrowane geograficznie w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich.
4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, gdy jedno z państw członkowskich wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji oraz gdy spełnione są warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 4. Komisja podejmuje decyzję w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku.
5. Tymczasowych środków ochronnych nie można stosować dłużej niż przez 200 dni kalendarzowych.
6. W przypadku gdy tymczasowe środki ochronne zostaną uchylone, ponieważ dochodzenie wykazało, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 3 ust. 1, wszelkie należności celne pobrane w wyniku wprowadzenia tych tymczasowych środków ochronnych są bezzwłocznie zwracane.
7. Tymczasowe środki ochronne stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po dniu wejścia w życie tych środków. Takie środki nie mogą jednak uniemożliwiać dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów będących już w drodze do Unii, w przypadku gdy miejsce przeznaczenia takich produktów nie może zostać zmienione.

8. W przypadku gdy Komisja ustali, że tymczasowy środek ochrony ma zastosowanie do Mercosur jako jednego podmiotu, Paragwaj jest wyłączony ze stosowania tego środka, chyba że dochodzenie wykaże, że istnienie poważnej szkody lub groźba poważnej szkody są również spowodowane przywozem produktów z Paragwaju na preferencyjnych warunkach.

Artykuł 10

Zakończenie dochodzenia i postępowania bez wprowadzenia środków

1. W przypadku gdy z dochodzenia wynika, że warunki określone w art. 3 ust. 1 nie są spełnione, Komisja publikuje decyzję kończącą dochodzenie i postępowanie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 3.
2. Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie przedstawiające jej ustalenia i uzasadnione konkluzje we wszystkich istotnych kwestiach faktycznych i prawnych, z należyтым uwzględnieniem ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 13.

Artykuł 11

Wprowadzenie ostatecznych środków ochronnych

1. W przypadku gdy z dochodzenia wynika, że warunki określone w art. 3 ust. 1 zostały spełnione, Komisja może przyjąć ostateczne środki ochronne zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie zawierające podsumowanie istotnych elementów stanu faktycznego i wniosków istotnych dla ustaleń, z należyтым uwzględnieniem ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 13.
3. Po upływie okresu przejściowego Komisja nie stosuje, nie przedłuża ani nie utrzymuje w mocy dwustronnego środka ochronnego.
4. W przypadku gdy Komisja ustali, że środek ma zastosowanie do Mercosur jako jednego podmiotu, Paragwaj jest wyłączony ze stosowania tego środka, chyba że dochodzenie wykaże, że istnienie poważnej szkody lub groźba poważnej szkody są również spowodowane przywozem produktów z Paragwaju na preferencyjnych warunkach.

Artykuł 12

Okres stosowania i przegląd środków ochronnych

1. Środek ochronny pozostaje w mocy jedynie przez taki okres, jaki jest niezbędny do zapobieżenia poważnej szkodzi dla przemysłu unijnego lub naprawienia takiej szkody oraz do ułatwienia dostosowania. Okres ten nie może przekraczać dwóch lat, chyba że zostanie przedłużony na mocy ust. 2.

2. Pierwotny okres stosowania środka ochronnego, o którym mowa w ust. 1, można przedłużyć o okres nie dłuższy niż dwa lata, pod warunkiem że środek ochronny jest nadal niezbędny do zapobieżenia poważnej szkodzi dla przemysłu Unii lub naprawienia takiej szkody oraz pod warunkiem że istnieją dowody na to, iż przemysł unijny jest w trakcie dostosowywania. W przypadku produktów wrażliwych środek ochronny przedłuża się o okres nie dłuższy niż dwa lata, pod warunkiem że jest on nadal niezbędny do zapobieżenia poważnej szkodzi dla przemysłu unijnego lub naprawienia takiej szkody.
3. Żadnego środka ochronnego nie stosuje się ponownie w odniesieniu do przywozu produktu objętego załącznikiem 10A (Harmonogram znoszenia ceł) do umowy o partnerstwie oraz załącznikiem 2-A (Harmonogram znoszenia ceł) umowy przejściowej w sprawie handlu, który został objęty takim środkiem, chyba że upłynął okres równy połowie całkowitego okresu stosowania poprzedniego środka ochronnego.
4. Każde państwo członkowskie, każda osoba fizyczna lub prawna, która występuje w imieniu przemysłu unijnego, lub każde stowarzyszenie niemające osobowości prawnej, które występuje w imieniu przemysłu Unii, może zwrócić się z wnioskiem o przedłużenie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. W takim przypadku, przed podjęciem decyzji dotyczącej przedłużenia, Komisja dokonuje przeglądu w celu ustalenia, czy spełnione są warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 7 ust. 5. Komisja może wszcząć taki przegląd z własnej inicjatywy, jeśli istnieją wystarczające dowody *prima facie* potwierdzające spełnienie warunków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Środek ochronny pozostaje w mocy do czasu uzyskania wyniku tego przeglądu.

5. Zawiadomienie o wszczęciu przeglądu, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, publikuje się zgodnie z art. 5 ust. 6 i 7. Przegląd prowadzi się zgodnie z art. 7.
6. Wszelkie decyzje dotyczące przedłużenia na mocy ust. 2 niniejszego artykułu podejmuje się zgodnie z art. 10 i 11.
7. Całkowity okres stosowania środka ochronnego nie może przekroczyć czterech lat, łącznie z okresem stosowania wszelkich tymczasowych środków ochronnych, pierwotnym okresem ich stosowania oraz każdym przedłużeniem tego okresu.

Artykuł 13

Poufność

1. Informacje otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się wyłącznie do celów, w związku z którymi o nie wystąpiono.
2. Informacje poufne oraz informacje przekazane z zastrzeżeniem poufności na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą być ujawniane bez wyraźnej zgody przekazującego te informacje.

3. W każdym z wniosków o zachowanie poufności określa się powody, dla których informacje te powinny być poufne. Od zainteresowanych stron przekazujących informacje poufne wymaga się przedłożenia ich streszczenia, niemającego poufnego charakteru. Streszczenia te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić prawidłowe zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach takie zainteresowane strony mogą wskazać, że nie jest możliwe streszczenie tych informacji. W takich przypadkach zainteresowane strony dostarczają oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia. Jeżeli jednak okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, a przekazujący informacje nie wyraża zgody na ich podanie do wiadomości publicznej ani nie zezwala na ujawnienie tych informacji w zarysie lub w formie streszczenia, informacji tych można nie uwzględniać.
4. Jeżeli informacje dotyczące produkcji, zdolności produkcyjnych, zatrudnienia, wynagrodzeń, wielkości i wartości sprzedaży krajowej lub średniej ceny przekazuje się w trybie poufnym, Komisja zapewnia przedłożenie merytorycznych niepoufnych streszczeń ujawniających co najmniej dane zagregowane lub, w przypadkach gdy ujawnienie danych zagregowanych zagrażałoby poufności danych przedsiębiorstwa, wskaźniki dla każdego 12-miesięcznego (dwunastomiesięcznego) okresu objętego dochodzeniem, tak aby zapewnić zainteresowanym stronom odpowiednie prawo do obrony. W związku z tym w sytuacjach, w których uzasadniają to szczególne struktury rynkowe lub struktury przemysłu unijnego, należy rozpatrywać wnioski o zachowanie poufności. Niniejszy przepis nie wyklucza przedstawienia bardziej szczegółowych niepoufnych streszczeń.

5. Wnioski o zachowanie poufności nie są zasadne w odniesieniu do informacji dotyczących podstawowych norm technicznych i jakościowych lub zastosowań danego produktu. Wnioski o zachowanie poufności w odniesieniu do informacji dotyczących tożsamości wnioskodawców i innych znanych przedsiębiorstw produkcyjnych nieobjętych wnioskiem są zasadne jedynie w wyjątkowych okolicznościach, które muszą zostać należycie uzasadnione przez Komisję. W tym względzie same zarzuty nie wystarczą do uzasadnienia wniosków o zachowanie poufności. Jeżeli nie można ujawnić tożsamości wnioskodawców, Komisja ujawnia całkowitą liczbę producentów zaliczanych do przemysłu unijnego oraz odsetek całkowitej produkcji przemysłu unijnego, jaki stanowi produkcja wnioskodawców.
6. Informacje są uważane za poufne w każdym przypadku, jeżeli ich ujawnienie może mieć znacząco niekorzystne skutki dla przekazującego te informacje lub źródła tych informacji.
7. Ust. 1–6 nie wyłączają możliwości powołania się przez organy unijne na informacje ogólne, w szczególności na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy Unii uwzględniają jednak uzasadniony interes zainteresowanych osób fizycznych i prawnych w nieujawnianiu ich tajemnic handlowych.

Artykuł 14
Sprawozdanie

1. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące stosowania, wdrażania i wypełniania zobowiązań zawartych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Sprawozdanie to zawiera między innymi informacje o zastosowaniu wszelkich tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych, wszelkich uprzednich środków nadzoru, wszelkich regionalnych środków nadzoru i środków ochronnych oraz o przypadkach zakończenia wszelkich dochodzeń lub postępowań bez wprowadzania środków.
3. Sprawozdanie zawiera podsumowanie statystyki i zmian w handlu z każdym z państw-stron, w odniesieniu do którego obowiązuje środek ochronny.
4. W terminie dwóch miesięcy od dnia przedłożenia sprawozdania przez Komisję Parlament Europejski może zaprosić Komisję do udziału w posiedzeniu swej przedmiotowo właściwej komisji, w celu przedstawienia i objaśnienia przez Komisję wszelkich kwestii związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia.
5. Nie później niż trzy miesiące po przedłożeniu sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Komisja podaje to sprawozdanie do wiadomości publicznej.

Artykuł 15

Regiony najbardziej oddalone Unii Europejskiej

1. Jeżeli produkt pochodzący z państwa-strony jest przywożony na warunkach preferencyjnych na terytorium co najmniej jednego regionu najbardziej oddalonego Unii w takich zwiększonych ilościach oraz na takich warunkach, że powoduje poważne pogorszenie lub grozi spowodowaniem poważnego pogorszenia sytuacji gospodarczej regionów najbardziej oddalonych Unii, Komisja może w drodze wyjątku przyjąć środki ochronne ograniczone do terytorium danych regionów najbardziej oddalonych, chyba że zostanie osiągnięte obustronnie zadowalające rozwiązanie.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 inne zasady określone w niniejszym rozporządzeniu mające zastosowanie do środków ochronnych mają również zastosowanie do wszelkich środków ochronnych przyjętych na podstawie niniejszego artykułu.
3. Do celów ust. 1 „poważne pogorszenie” oznacza poważne trudności w sektorze gospodarki, który produkuje produkty podobne lub bezpośrednio konkurencyjne. Poważne pogorszenie stwierdza się na podstawie obiektywnych czynników, w tym na podstawie:
 - a) wzrostu wielkości przywozu w ujęciu bezwzględnym lub w stosunku do produkcji krajowej i przywozu z innych krajów; oraz
 - b) wpływu takiego przywozu na sytuację odpowiedniej branży lub sektora gospodarki, w tym na poziom sprzedaży, produkcję, sytuację finansową i zatrudnienie.

Artykuł 16

Środki przeciwdziałające obchodzeniu środków ochronnych

Jeżeli Komisja stwierdzi obchodzenie środków ochronnych poprzez zmiany tras handlowych, w tym przywóz z krajów będących stronami wyłączonymi ze środków ochronnych określonych w niniejszym rozporządzeniu, informuje o tym właściwe organy państw członkowskich w celu zacieśnienia współpracy celnej z państwami Mercosur w zakresie weryfikacji przestrzegania reguł pochodzenia określonych w umowie o partnerstwie oraz w umowie przejściowej w sprawie handlu i zapewnienia pełnego poszanowania tych reguł.

Artykuł 17

Akty delegowane

Na należycie uzasadniony wniosek odnośnego przemysłu unijnego lub z własnej inicjatywy Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 18, w celu zmiany załącznika w odniesieniu do wykazu produktów wrażliwych.

Artykuł 18

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 17, powierza się Komisji na okres 18 lat od dnia wejścia w życie umowy.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 17, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 17 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 19
Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478⁵. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.

Artykuł 20

*Stosowanie niniejszego rozporządzenia do umowy o partnerstwie oraz umowy przejściowej
w sprawie handlu*

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do umowy przejściowej w sprawie handlu od dnia wejścia w życie umowy przejściowej w sprawie handlu do dnia wejścia w życie umowy o partnerstwie. Po tym, jak umowa o partnerstwie wejdzie w życie, a umowa przejściowa w sprawie handlu przestanie wywoływać skutki prawne, niniejsze rozporządzenie stosuje się do umowy o partnerstwie.
2. Związek między umową o partnerstwie a umową przejściową w sprawie handlu jest uregulowany w art. 3.2 ust. 3–8 umowy o partnerstwie.

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (tekst jednolity) (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 16, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2015/478/oj>).

Artykuł 21
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący / Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

PRODUKTY WRAŻLIWE

I. Następujące produkty są objęte kontyngentami taryfowymi Unii Europejskiej zgodnie z sekcją B załącznika 10-A (Harmonogram znoszenia ceł) do umowy o partnerstwie oraz sekcją B załącznika 2-A (Harmonogram znoszenia ceł) do umowy przejściowej w sprawie handlu:

1. Świeża wołowina
2. Wysokiej jakości świeże, schłodzone i zamrożone mięso z bydła
3. Mrożona wołowina, w tym do przetwarzania
4. Świeża i schłodzona, mrożona i przetworzona wieprzowina
5. Mięso drobiowe bez kości, w tym przetwory drobiowe
6. Mięso drobiowe z kością
7. Mleko w proszku
8. Ser
9. Preparat do początkowego żywienia niemowląt
10. Kukurydza i sorgo
11. Ryż
12. Cukier przeznaczony do rafinacji

13. Pozostały cukier
14. Jaja
15. Albuminy jaj
16. Miód
17. Rum i pozostałe napoje spirytusowe otrzymane przez destylację sfermentowanych produktów z trzciny cukrowej
18. Kukurydza cukrowa
19. Skrobia kukurydziana i skrobia maniokowa
20. Pochodne skrobi
21. Etanol
22. Czosnek
23. Biodiesel.

II. Produkty objęte następującymi pozycjami taryfowymi:

Owoce cytrusowe: pomarańcze, cytryny i mandarynki: 08051020, 08051080, 08052010, 08052030, 08052050, 08052070, 08052090, 08054000, 08055010, 08055090, 08059000.
